

- Sąd błędnie stwierdził, że rozporządzenie nr 668/2010 – w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej – jest zgodne z prawem.
- Sąd błędnie stwierdził, że niewystarczający charakter uzasadnienia środków przyjętych wobec wnoszącej odwołanie nie może co do zasady doprowadzić do powstania odpowiedzialności Unii i błędnie zaniechał rozpatrzenia naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2007, L 103, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 grudnia 2017 r. w sprawie T-728/16,
Tuerck / Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-132/18 P)

(2018/C 161/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sabine Tuerck

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. w sprawie Tuerck/Komisja;
- Oddalenie skargi w pierwszej instancji;
- Obciążenie drugiej strony odwołania kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- Obciążenie S. Tuerck kosztami postępowania niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do procedur przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym zakładzie do systemu emerytalnego urzędników Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii, pierwszy zarzut odwołania dotyczy naruszenia przez Sąd orzecznictwa Trybunału wypracowanego w sprawie *Radek Časta* (wyrok z dnia 5 grudnia 2013 r., C-166/12, pkt 24, 28 i 31), zgodnie z którym czynność polegająca na przeliczeniu wartości kapitałowej praw do emerytury nabytych w systemie krajowym na lata zaliczane do okresu uprawniającego do emerytury w systemie emerytalnym Unii podlega prawu Unii. Czynność ta obejmuje uwzględnienie waloryzacji kapitału między wnioskiem a chwilą faktycznego transferu, przewidzianą przez regulamin pracowniczy. Sąd popełnił naruszenie prawa, ponieważ uznał, że Komisja nie miała uprawnienia do dokonania odliczenia waloryzacji kapitału między dniem zarejestrowania wniosku o przeniesienie a faktycznym transferem kapitału. Uznając, że Komisja nie ma kompetencji do dokonania takich odliczeń, Sąd naruszył art. 11 ust. 2 akapit 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, pominał fakt uznanych w tym artykule kompetencji Komisji oraz naruszył prawo.

Drugi zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, iż uznano, że odliczenia waloryzacji kapitału można dokonać według innej stopy, niż ta przewidziana przez regulamin pracowniczy, i wyłącznie na podstawie podlegającego przeniesieniu kapitału. Tymczasem odliczenia waloryzacji kapitału należy dokonywać zgodnie z regulaminem pracowniczym, który wymaga przestrzegania równowagi aktuarialnej i w tym celu przewiduje stosowanie stopy wynoszącej 3,1 %. Ponadto, odnosząc się do kwoty „podlegającej przeniesieniu”, podczas gdy w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego mowa jest o tym, że przekształcenie kwot stanowiących uprawnienia emerytalne zainteresowanego na lata służby uprawniające do emerytury powinno nastąpić na podstawie faktycznego przeniesienia, Sąd naruszył te przepisy i nie zastosował się do wyroku Sądu wydanego w odwołaniu w dniu 13 października 2015 r. w sprawie *Komisja /Verile i Gjergj* (T-104/14 P).

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że ogólnym przepisom wykonawczym wydanym przez Komisję w celu wykonania regulaminu pracowniczego przyznano pierwszeństwo przed samym regulaminem pracowniczym, który jest normą wyższego rzędu, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W pierwszej części trzeciego zarzutu Komisja utrzymuje, że Sąd nadał ogólnym przepisom wykonawczym wykładnię niezgodną z brzmieniem przepisu regulaminu pracowniczego, które te OPW mają wykonywać, oraz naruszył zasadę, zgodnie z którą regulamin pracowniczy, zinterpretowany w wyroku Trybunału *Radek Casta*, nie pozwala na przekształcenie w lata służby uprawniające do emerytury kwot, które nie stanowią rzeczywistych uprawnień emerytalnych. W drugiej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ na podstawie sprzecznej motywacji uznał, że krajowy zakład wykazał waloryzację kapitału między datą złożenia wniosku a datą faktycznego transferu.

Czwarty zarzut dotyczy oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, które popełnił Sąd, gdy ustalił istnienie bezpodstawnego wzbogacenia, które nie miało miejsca. Po pierwsze, Sąd uważa, że bezpodstawne wzbogacenie ma miejsce przy zamianie w lata służby uprawniające do emerytury jedynie części przeniesionego kapitału, podczas gdy przeniesienie ocenia się na chwilę złożenia wniosku o przeniesienie, a następnie postępuje się według systemu funduszy „referencyjnych” opartego na systemie kapitalizacji. W drugiej części zarzutu czwartego Komisja podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia: Sąd stwierdził bezpodstawne wzbogacenie, nie tłumacząc zasadności tego ustalenia w świetle argumentu Komisji, iż kwota wykraczająca poza zastosowanie stopy 3,1 % została danemu urzędnikowi zwrócona.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 lutego 2018 r. – Skype Communications Sàrl / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-142/18)

(2018/C 161/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skype Communications Sàrl

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Pytania prejudycjalne

1. Czy definicję usługi łączności elektronicznej określoną w art. 2 c) dyrektywy 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾, ze zmianami, należy rozumieć w ten sposób, że udostępnianą za pośrednictwem oprogramowania i zakańczaną w publicznej komutowanej sieci telefonicznej usługę połączeń głosowych VoIP z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji (w standardzie E.164) należy uznać za usługę łączności elektronicznej niezależnie od tego, czy usługa dostępu do internetu, poprzez którą użytkownik ma dostęp do wspomnianej usługi połączeń VoIP, sama w sobie stanowi już usługę łączności elektronicznej, podczas gdy dostawca oprogramowania udostępnia tę usługę za wynagrodzeniem i zawiera umowy z dostawcami usług telekomunikacyjnych uprawnionymi do przekazywania i zakańczania połączeń do publicznej komutowanej sieci telefonicznej, które umożliwiają zakańczanie połączeń z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji?